

in Španskem belo obleko, spletajte šopek lepih čednostij, potem bo Marija pripomogla, da boste imeli zlato obleko v nebesih celo večnost in da se tudi vam izpremené lepe čednosti v svetle zvezdice. *A. Stroj.*

I z g u b a.

(Spisal *J. Neralov.*)

Bil sem v prvi latinski šoli. Težko sem pričakoval vseh Svetih, ko bom mogel zopet videti ljube stariše, brate in sestrice, po katerih se mi je že zelo tožilo. Kako prijetno je bilo včasih doma, ko smo se igrali in kramljali med seboj. Ob takih prilikah mi je prišla včasih misel v glavo, kaj, ko bi kdo izmed nas umrl? Zdelo se mi je to nemogoče in nikakor nisem mogel razumeti, da bi mi mogel umreti bratec ali sestrica. In vendar sem kmalu moral okusiti to bridkost!

Naposled so vendar prišli vsi Sveti in z njimi počitnice za par dnij. Precej, ko sem prišel opoldne iz šole, pripravil sem vse potrebno za odhod in takoj po kosilu odšel proti domu. Dan je bil pust in meglen. Kmalu je jelo tudi snežiti. Med potoma sem dejal sam sebi: „Treba ti je v takem domov hoditi, še prehladil se boš!“ Pa kmalu sem se znebil te misli, kajti hrepenenje, videti svoje drage, me je gnalo nevzdržno naprej. Hitel sem po slabem potu, kar sem mogel, ter prišel proti večeru srečno domov. Ne bom vam tu popisoval, s kakšnim veseljem so me doma vzprejeli, saj si vsak mojih čitateljev lahko sam misli. Le toliko omenim, da sem bil obilno odškodovan doma za vse neprilike, ki sem jih pretrpel na potu. Mati in vsi drugi so bili prijazni z menoj, kakor še nikdar popreje. Da so me povpraševali o tem in onem, kako je v šoli in kake učitelje imam, se razume samo ob sebi. In kar sem jim povedal, poslušali so vsi, sedé okoli mize, tako vestno, da jim ni ušla nobena beseda.

Drugi dan popoldne sem sedel na zapečku imajoč pred seboj latinske vadbe. Poskušal sem učiti se, a ni

šlo. Neka neznana slutnja, ali kako bi že imenoval tak čut, težila mi je srce. Starejša enajsletna sestra je sedela na drugi strani peči ter pestovala najmlajšega bratca. Pogledovala me je od časa do časa tako milo in sočutno, da mi je bilo še tesneje pri srcu. Nekaj časa sem se premagoval, a nisem mogel še nadalje strpeti. Začel sem jokati, akoravno to ni bila moja navada. Nekaj je bila vzrok temu misel, da bom moral kmalu zopet zapustiti ljubi dom, kjer bi bil tako rad ostal, nekaj pa žalostni pogledi moje sestre, kateri se je videlo, da bi mi rada pomagala, a ni vedela, kako. „Zakaj pa jokaš?“ vpraša me sočutno. Na mesto odgovora še huje zajokam. Molčé je potem zrla vame in me ni več povpraševala, videč, da mi nekaj teži srce. Počasi sem se nehal jokati in se pomiril. Sestro sem prosil, naj nikar ne pove starišem, da sem jokal. Drugi so namreč v hosti napravljali drva, zato smo bili z otroci sami doma. Obljubila mi je, da ne bo povedala. Vendar revici ni dalo miru, dokler ni tega skrivaj povedala materi, kakor sem pozneje zvedel.

Prijetni dnevi počitnic so hitro minili in treba je bilo zopet nazaj v šolo. Bilo je ravno v nedeljo. Pokosilu smo šli vsi v goro, kjer smo v prostorni zidnici pokušali rudeče vino. Mati so tudi poskrbeli, da smo imeli kaj v usta dejati. Prav dobre volje smo bili. Pa kmalu sem se moral posloviti, ker me je še čakala dolga pot. Po vrsti sežem vsakemu v roko, najmlajšega pa vzamem v naročje in ga poljubim. Kako se mi je revček strastno oklenil vratu, kakor bi slutil, da me ne bo nikdar več videl na tem svetu. S solzami v očeh smo se ločili. Ko sem korakal po meji držeči na pot, ozrl sem se nehoté še enkrat nazaj. In glej, starejša sestra je zrla za menoj pri zidnici stoječ, dokler ji nisem izginil izpred očíj.

Minilo je nekaj mesecev. Božične počitnice so se bližale vedno bolj. Že sem se veselil, kako bom doma s sestricami delal jaslice, a prišlo je drugače. Ko pridem nekega popoldne iz šole, pokliče me gospodinja v svojo sobo ter mi po ovinkih pove, da mi je umrla starejša setra . . . . .

Ko bi bilo iz jasnega treščilo, bi se ne bil na pol tako ustrašil, kakor sem se zdaj. Nekaj časa stojim bled in prepaden brez solza v očeh, ne vedoč, ali je to resnica, ali se mi le sanja. Potem pa udarim v jok, da so se vsi sošolci prestrašili nevedoč, kaj to pomenja. Jokal sem več kakor jedno uro in nisem se mogel potolažiti. Da bi nikdar več ne videl ljube sestrice, ko pridem domov? Da bi ona, meni tako dobra, počivala v hladnem grobu globoko pod zemljo? O Bog, Ti meni pomagaj! Tako sem vzdihoval in jokal.

Odslej nisem bil nič več vesel v šoli. Žalostno sem se držal in ob prostem času včasih globoko vzdihnil. A še ni bilo dovolj trpljenja in gorja! Bog me je še hujše poskusil. Čez nekaj dnij mi pove gospodinja, da sta mi umrla tudi mlajši bratec in mlajša sestra. Tega pa da mi ni hotela prvič povedati, ker bi se bil preveč ustrašil. Torej ni bilo zadosti, da je umrla starejša sestra, morala sta še mlajša dva? Jokal nisem, ker že nisem mogel, a moje pero je preslabo, da bi popisal bolečino, ki mi je trla srce. Saj pesnik tako lepo pravi:

Ni hujšega gorja na sveti,
Kot so zadušene solze;
Ko jim na dan ni dano vreti,
Pekoče padajo v srcé.

Bil sem ves potr in pobit. O, kako rad bi bil pustil šolo in vse ter pohitel v domačo vas, da bi jih vsaj mrtve še enkrat videl. Pa debel sneg je pokrival zemljo, in vsaka taka misel bila je neumnost. Vprašali bodete morda, dragi čitateljčki, kako je bilo mogoče, da so mi dve sestrici in bratec skoraj na enkrat umrli. Bilo je tako-le: V naš kraj se je bila priklatila nalezljiva bolezen legar ali tifus ter zahtevala več žrtev. Tako tudi naši hiši ni prizanesla. Jediná sestra, ki se je še ni bila prijela bolezen, morala je iti k sosedovim za nekaj časa. Tudi meni so prepovedali priti domov na božične počitnice, da bi se še jaz ne nalezl bolezní. Kako mi je bilo o Božiču v mestu dolg čas, ne morem dopovedati. V mislih sem bil vedno doma, in večkrat sem sklenil kar domov ulti. Nekoliko sem se umiril, ko so prišli stariši sami k meni. A zopet me je trla

žalost, ko sem videl mater, bledih in upadlih lic kakor smrt. Še nikoli se mi niso zdele božične počitnice tako dolge in puste kakor takrat. Z nekim veseljem sem zopet šel po počitnicah v šolo, kjer sem pri delu vsaj nekoliko pozabil svojo žalostno osodo.

Minilo je že nekaj let od takrat, in meni se je polagoma zacelila huda rana po izgubi ljubljenih sestric in bratca. Vendar se me vselej loti neka žalost, kedar se spomnim onih časov, ko smo še veselo skupaj bivali.

Božični oblaček . . .

Plavaj oblaček
Plavaj do tje,
Kamor veleva
Meni srce.

Tebi je dana
Lahka perót,
Tebi je znana
Najbližja pot.

Gori k nebesom
Zlatim odpluj,
Urno — mudi se —
Mi odpotuj!

Tam se ustavi,
Oblaček moj . . .
Čudo na nebu
Godí se nocój!

Idi naproti
Njemu lepó,
Ki zdaj ostavlja
Sveto nebó.

Milka Posavska.

J e s e n .

Listje z drevja pada velo,
Še nedavno tak veselo;
Sadje so že poklatili,
Mnogi že vsega povžili.

Ljube tice se selijo,
V tople kraje že letijo;
Vajene preveč poletja,
Iščejo drugod zavetja.

Kmetič v shrambo žito deva,
Prazni polje rodovito;
Spet bo zemlja mirno spala,
Do spomladi se zrahljala.

V gozdu sliši se sekira
Drevje pada in umira;
Zgodaj mora poskrbeti,
Kdor se če po zimi greti.

Ah, že gre ledena zima,
Na vse kraje hladno kima;
Burja dovelj mrzlo diha,
Kmalu jo še sneg pripiha!

T. Gorški.

